

Verk som vidgar vyer

12 januari 2012 kl 15:04 Måleri, Skulptur Staffan Hallström, Asmund Arle Läns museet Gävleborg T o m 19 februari

Gävle har ett speciellt förhållande till både Asmund Arle och Staffan Hallström. Hallströms målning *Ingens hundar* är ett paradnummer i 1900-talsdelen av samlingarna. Arles *Kristusbild Kommen till mig*, som är huggen ur ett enda trästycke, finns i Staffanskyrkan.

Utställningen *Genom världen in i formen* ingår i en serie som kallas moderna klassiker. Museets syfte är att lyfta fram verk ur samlingarna och ge dem en ny belysning genom inlån från institutioner och privatpersoner. I det här fallet vill man belysa vissa motiv som återkommer i Arles och Hallströms mogna konstnärskap.

Det är hästen hos Arle och hunden eller vargmotivet hos Hallström, och hos dem båda människan och det humanistiska perspektivet: födelsen, livet, döden, de allmänmänskliga känslorna och existentiella erfarenheterna.

[Artikeln fortsätter...](#)

Konstnärerna avvek i sin tid från den dominerande strömningen, den nonfigurativa konkretismen. I stället knöt de an till traditioner som bottnade i medeltida romansk skulpturkonst, hållristningar och grottmålningar, Picassos *Guernica* och ryska folksagor. Naturstudiet är grunden trots en linje som darrhant fångar känslolivets tendens att vilja förvrida och förstärka sinnesintrycken.

Färgen är hos Hallström kraftigt uppdriven, typisk är den bjärt gula och gröna kulören, medan den färgblinde Arle höll sig till formens och teckningens distinkta linjer. Hos båda sprang det konstnärliga uttrycket ur en inre nödvändighet att ge uttryck för tidigare starka upplevelser.

Om man med klassiskt menar det som är tidlöst torde det vara något i formen och uttrycket hos de båda konstnärerna som appellerar till människor i olika tider. Det betyder inte att Arle och Hallström inte var påverkade av strömningar i sin tid eller gav uttryck för tidsbundna händelser. Men de har lyckats binda upplevelser och sinneserfarenheter i en form så att dessa kan färdas över konstnärsgenerationer.

Att något är tidlöst innebär paradoxalt nog att det också alltid är aktuellt, åtminstone alltid gångbart. Just nu tror jag att vi har lättare för att sätta 1950-talets nyexpressiva figurativa konstnärer i ett nytt ljus än konkretismens dito. Figuration är aktuellt och har debatterats i olika former de senaste åren. Med tanke på de märkliga föreställningar som kan finnas hos radikala kritiker av 68-snitt om att tidlöshet är något reaktionärt och politiskt belastat kan en utställning med Arle och Hallström ge perspektiv och vidgade vyer.

-
-

Anna Brodow Inzaina

kultur@svd.se